

[Schmidt.]

landet. Man kan godt sige, at det national-socialistiske Tyskland, som det er i Dag, finder almindelig tillidsfuld Tilslutning i den tyske Befolkning i Nordslesvig. Det burde Danmark tage med Ro som en helt naturlig Tilstand, det ikke kan forandre noget ved. Med Politi og Militær og alle Slags Forhør og Forbud udretter man ingenting. Derfor ser vi ogsaa med absolut Ro paa disse Forsøg og venter, at man omsider vil finde Sindenes Ligevægt igen.

Hvad der foruroliger os meget mere og foranlediger mig til at gøre Indsigelse er især den Maade, paa hvilken man fører Jordkampen. At der føres en saadan Kamp, maa vel betragtes som uundgaaeligt i et Grænseland; men vi maa forlange to Ting af Staten: at den gør alt, hvad den kan for at forhindre, at en Familie maa gaa fra Jord og Hjem, enten det saa er en tysk eller en dansk Familie, og at den Saneringshjælp, man byder, kommer alle lige fuldt til gode. Staten maa ikke tage Parti i Jordkampen. Hvor det nationale spiller med ind, er det vel naturligt, at hvert Folk søger at holde *sit* fast og vinde frem ved sin egen Dygtighed, hvor det kan, men det bør ikke ske paa den Maade, at det ene Folk kan støtte sig stærkere til Statens Magt- og Pengemidler end det andet. Det forstaas i stadig højere Grad af Befolkningen dernede. Det har ofte fundet Udtryk i en vis Solidaritetsfølelse; det har vist sig overalt, hvor det gjaldt at bevare Fædrenes Arv i Slægtens Hænder.

Jeg kender Eksempler nok — det kender enhver, der bor dernede — paa, at tyske Folk har hjulpet danske og danske tyske for netop at forhindre, at en Ejendom gled ud af Familiens Hænder. Jeg vil gerne fremhæve dette, netop fordi man her lægger meget mere Mærke til Modsætningsforholdene end til den Solidaritet, der ogsaa er til Stede i Grænselandet. Man mindes, hvad der foregaar ved Fronten og bag ved Fronten — her er man bag ved Fronten. Ved Fronten, det vil sige i Grænselandet, forstaar man meget bedre at agte hinanden, at virke sammen og staa sammen, og man staar sammen overalt, hvor man værner Jorden og Arven, saa at den kan blive i Slægtens Hænder. Det skulde man gerne høre her i København, fordi det er et smukt Tegn paa den Fordragelighed, der er der, hvor de to Folk mødes med hinanden; der findes mere af den der end — lad mig sige det endnu en Gang, bag Fronten, i Etapen.

Men desværre har jeg det Indtryk, at

man i Administrationen lader sig meget mere lede af Tendensen til at føre Jordkampen paa en national Maade, at tage Parti, og derved styrker man Modsætningsforholdet. Man har aldrig villet høre det her i Tinget, naar jeg paastod det, og man har hidtil hver Gang afslaaet, naar jeg foreslog det, der kunde forebygges en hel Del, nemlig at vi fik Plads i de Organer, som det er betroet at løse de vanskelige Opgaver dernede. Man giver det nærmest Udseende af, at man er fornærmet over den Mistillid, man ser i slige Forslag, medens man netop kunde fjerne Mistilliden, hvis man gjorde det, som i Grunden skulde være selvfølgeligt. Det er virkelig ikke blot løse Paastande, naar jeg altid igen har henvist til, at vi føler os forurettede paa dette Omraade, det er mere end en Følelsessag; jeg mener, det er ogsaa en Kendsgerning.

Jeg vil straks gøre opmærksom paa, at det i de fleste Tilfælde er meget vanskeligt at føre et stringent Bevis for, at Sagen ligger saaledes, for Afgørelserne i de fleste Tilfælde — især hvor det drejer sig om Oprettelse af nye Virksomheder, men ogsaa hvor det drejer sig om at lade en Mand sidde — beror for det meste paa et Skøn over Mandens Duelighed, og man kan altid sige: Han duede ikke; man turde ikke betro ham at blive siddende. Saa er Modbeviset ikke let. Muligvis er det modsatte Tilfældet, og man har afgivet det Skøn, man har afgivet, fordi det drejede sig direkte om en Mand, man gerne vilde fjerne paa Grund af hans nationale Sindelag. Jeg siger ikke, at man altid gør det, men det er min Overbevisning, at man ofte gør det, og den mest nærliggende Modvægt er absolut den, at man giver os Plads og Lejlighed til at virke med ved disse Forhold. Det er jo ikke noget absolut virksomt Middel mod, at der sker saadan noget, for et enkelt Medlem vil i disse Organer altid kunne stemmes ned; men vi har den Tillid, at naar der blot var Lejlighed til at gøre vore Synspunkter gældende i hvert enkelt Tilfælde, vilde man vel i mange Tilfælde, maaske de fleste, følge dem. Men nu er vi altsaa ikke til Stede ved saadanne Afgørelser.

Det er klart, at Statens Organ i alt, hvad der angaar Jordkampen dernede, er særlig Statens Jordlovsudvalg, og det er netop Udvalgets Virksomhed, jeg ønsker at kritisere i visse Retninger. Det er maaske helt naturligt, at Jordlovsudvalget virker sammen med de andre Institutioner, som Pengeinstitutterne, der har be-
laant Ejendommene, eller ellers har med Jordspørgsmaalet at gøre. Naar man virker